

Rodica CRĂCANĂ

UN GÂND BUN LA CEAS ANIVERSAR

„ Să ne gândim cât de mare este îndatorirea noastră față de trecut (...) Tot ce poate cât de cât ajuta la cunoștința lui trebuie adunat cu toate forțele și mijloacele de care dispunem, până ce ajungem să reconstruim întregi orizonturi spirituale (...) Totul e izvor, nu doar operele istorice, ci întreaga literatură, toate monumentele, aceste din urmă fiind pentru timpurile mai vechi singura sursă”
(Jacob Burckhardt)

Arhivele Naționale ale României au luat ființă în mai 1831 în Țara Românească și în ianuarie 1832 în Moldova, în condițiile în care intrau în vigoare primele legi administrative, Regulamentele Organice. Încă de la înființare, acestea și-au asumat rolul de a aduna, păstra, valorifica documentele cu valoare practică și istorică care fac parte din Fondul Arhivistic Național. Toate aceste documente, originale sau narative, autentice sau în copie, au străbătut timpurile și astfel au îmbogățit memoria colectivă despre instituții, evenimente, momente ale unor realizări excepționale sau ale unor căderi temporare, personalități remarcabile sau simpli indivizi care prin acțiunea sau inacțiunea lor au creat istoria. Toate compun trecutul și, prin intermediul arhivelor, îl fac accesibil viitorimii.

Secția Regională Botoșani a Arhivelor Statului s-a înființat în baza Deciziei nr. 278 din 5 iunie 1951 a Ministerului Afacerilor de Interne, având ca rază de competență teritoriul de atunci al Regiunii Botoșani, care cuprindea cea mai mare parte a fostelor județe Botoșani și Dorohoi. Tezaurul documentar s-a îmbogățit continuu, ajungând astăzi la peste 4700 m.l., organizați în 906 fonduri și colecții, ordonate și prelucrate din punct de vedere arhivistic.

Secolul al XIX-lea marchează apariția, atât în Țara Românească și în Moldova, a mai multor colecții de artă (denumite Muzeu), deschise publicului.

Acum 40 de ani s-a înființat la Botoșani Muzeul Județean de Istorie.

Menirea unui muzeu de istorie este de a prezenta publicului dovezi materiale ale civilizației, de a aduce în fața acestuia viziunea de cunoștințe acumulate, de a o decoda și a o face accesibilă.

Succint, două instituții create aproximativ în același timp, plămădite din aceeași dorință, a căror misiune principală este de a tezauriza, gestiona și valorifica urme scrise sau nescrise ale trecutului (dar rupe dintr-o realitate care a fost cândva vie), de a deschide ochii prezentului către înțelegerea acelor „trecute vremi”.

Două instituții care sper să fi reușit să aducă în fața contemporanilor fărâme din istoria locală, bazându-se doar pe „Măria sa, Documentul”.

Am cotrobăit împreună prin reminiscențele trecutului și am investigat „Ochii din spatele ferestrelor” (aducând în fața publicului, în cadrul unei expoziții, personalități care au trăit și au creat pașnic pe meleagurile noastre, au construit, au dăruit și s-au dăruit comunității, implicându-se în viața acesteia); am „grăit” cu documentul pe masă despre

Am cotrobăit împreună prin reminiscențele trecutului și am investigat „Ochii din spatele ferestrelor” (aducând în fața publicului, în cadrul unei expoziții, personalități care au trăit și au creat pașnic pe meleagurile noastre, au construit, au dăruit și s-au dăruit comunității, implicându-se în viața acesteia); am „grăit” cu documentul pe masă despre

istoria locală, bazându-se doar pe „Măria sa, Documentul”.

Două instituții care sper să fi reușit să aducă în fața contemporanilor fărâme din deschide ochii prezentului către înțelegerea acelor „trecute vremi”.

Succint, două instituții create aproximativ în același timp, plămădite din aceeași dorință, a căror misiune principală este de a tezauriza, gestiona și valorifica urme scrise sau nescrise ale trecutului (dar rupe dintr-o realitate care a fost cândva vie), de a deschide ochii prezentului către înțelegerea acelor „trecute vremi”.

Menirea unui muzeu de istorie este de a prezenta publicului dovezi materiale ale civilizației, de a aduce în fața acestuia viziunea de cunoștințe acumulate, de a o decoda și a o face accesibilă.

Acum 40 de ani s-a înființat la Botoșani Muzeul Județean de Istorie.

Menirea unui muzeu de istorie este de a prezenta publicului dovezi materiale ale civilizației, de a aduce în fața acestuia viziunea de cunoștințe acumulate, de a o decoda și a o face accesibilă.

Succint, două instituții create aproximativ în același timp, plămădite din aceeași dorință, a căror misiune principală este de a tezauriza, gestiona și valorifica urme scrise sau nescrise ale trecutului (dar rupe dintr-o realitate care a fost cândva vie), de a deschide ochii prezentului către înțelegerea acelor „trecute vremi”.

Două instituții care sper să fi reușit să aducă în fața contemporanilor fărâme din istoria locală, bazându-se doar pe „Măria sa, Documentul”.

Am cotrobăit împreună prin reminiscențele trecutului și am investigat „Ochii din spatele ferestrelor” (aducând în fața publicului, în cadrul unei expoziții, personalități care au trăit și au creat pașnic pe meleagurile noastre, au construit, au dăruit și s-au dăruit comunității, implicându-se în viața acesteia); am „grăit” cu documentul pe masă despre

(Jacob Burckhardt)

„ Să ne gândim cât de mare este îndatorirea noastră față de trecut (...) Tot ce poate cât de cât ajuta la cunoștința lui trebuie adunat cu toate forțele și mijloacele de care dispunem, până ce ajungem să reconstruim întregi orizonturi spirituale (...) Totul e izvor, nu doar operele istorice, ci întreaga literatură, toate monumentele, aceste din urmă fiind pentru timpurile mai vechi singura sursă”

UN GÂND BUN LA CEAS ANIVERSAR

Rodica CRĂCANĂ

evenimente/fapte din Războiul pentru Independență și despre cele două conflagrații mondiale la care au fost părtași botoșăneni de-ai noștri; ne-am întors în timp și am reconstituit momentul Cuza, când Europa a fost pusă „în fața faptului împlinit”; ne-am aplecat asupra Marii Uniri; am pus la dispoziție planurile Palatului Administrativ, întocmite de arhitectul Petre Antonescu (surgerea timpului încununată de nevoia umană de a-l valoriza, a metamorfozat edificiul, ridicându-l la rangul de piesă de muzeu); am descreețit frunțile cu „Cărțile poștale de altădată”. Scopul interiorizat încă de la începutul fiecărui demers a fost acela de a-i face pe cei care ascultă/văd să se întoarcă la etapele de dezvoltare ale identității culturale și să-și activeze memoria trecutului, pentru cei mai mulți citit, nu trăit, pentru a determina autoasumarea.

Nu trebuie omisă colaborarea în editarea celor două volume de documente privitoare la două dintre personalități definitorii ale istoriei și „frumosului”, Nicolae Iorga și George Enescu, văzute doar prin prisma documentelor existente în arhivele botoșănene. Volumele au adunat laolaltă, fără pretenția ca demersul să fi fost exhaustiv, tot ceea ce a păstrat memoria arhivelor locale.

Bucuria s-a intensificat odată cu interesul vizitatorilor expozițiilor sau simpozioanelor organizate împreună de cele două instituții, călători în timp cu vârste și sfere ocupaționale diferite.

„Aceasta înseamnă un muzeu: muzeul care alege, muzeul care plasează, muzeul în care oricine poate găsi îndată ce-i trebuie, dar și muzeul care se deschide bucuros oricui, care te cheamă de pe stradă, care te învață carte de cum ai intrat” – consemna marele Iorga.

Astfel, muzeul și arhiva reprezintă expresia familiarității colective, ce presupune orientare, identificare și acceptare. Având un rol primordial în „hrănirea” inconștientului colectiv, cele două instituții, ca și entități metafizice, au capacitatea de a crea identitatea socială, dar și de a favoriza cunoașterea prin recunoaștere. Totodată, „instituțiile amintirii” provoacă renașterea trecutului, a victoriei, a traumei, a suferinței sau a împlinirii și, implicit, a conștiinței fundamentale a viitorului.

Pentru toate „exprimările” trecute și, anticipativ, pentru cele vor veni (sperăm!), vă mulțumim că existați, insistați și accelerați locomotiva scormonirii trecutului! Totodată, vă dorim ca propriile dorințe să creeze și să devină istorie!

Cu respect, ne înclinăm!

evenimente/fapte din Războiul pentru Independență și despre cele două conflagrații mondiale la care au fost părtași botoșăneni de-ai noștri; ne-am întors în timp și am reconstituit momentul Cuza, când Europa a fost pusă „în fața faptului împlinit”; ne-am aplecat asupra Marii Uniri; am pus la dispoziție planurile Palatului Administrativ, întocmite de arhitectul Petre Antonescu (surgerea timpului încununată de nevoia umană de a-l valoriza, a metamorfozat edificiul, ridicându-l la rangul de piesă de muzeu); am descreețit frunțile cu „Cărțile poștale de altădată”. Scopul interiorizat încă de la începutul fiecărui demers a fost acela de a-i face pe cei care ascultă/văd să se întoarcă la etapele de dezvoltare ale identității culturale și să-și activeze memoria trecutului, pentru cei mai mulți citit, nu trăit, pentru a determina autoasumarea.

Nu trebuie omisă colaborarea în editarea celor două volume de documente privitoare la două dintre personalități definitorii ale istoriei și „frumosului”, Nicolae Iorga și George Enescu, văzute doar prin prisma documentelor existente în arhivele botoșănene. Volumele au adunat laolaltă, fără pretenția ca demersul să fi fost exhaustiv, tot ceea ce a păstrat memoria arhivelor locale.

Bucuria s-a intensificat odată cu interesul vizitatorilor expozițiilor sau simpozioanelor organizate împreună de cele două instituții, călători în timp cu vârste și sfere ocupaționale diferite.

„Aceasta înseamnă un muzeu: muzeul care alege, muzeul care plasează, muzeul în care oricine poate găsi îndată ce-i trebuie, dar și muzeul care se deschide bucuros oricui, care te cheamă de pe stradă, care te învață carte de cum ai intrat” – consemna marele Iorga.

Astfel, muzeul și arhiva reprezintă expresia familiarității colective, ce presupune orientare, identificare și acceptare. Având un rol primordial în „hrănirea” inconștientului colectiv, cele două instituții, ca și entități metafizice, au capacitatea de a crea identitatea socială, dar și de a favoriza cunoașterea prin recunoaștere. Totodată, „instituțiile amintirii” provoacă renașterea trecutului, a victoriei, a traumei, a suferinței sau a împlinirii și, implicit, a conștiinței fundamentale a viitorului.

Pentru toate „exprimările” trecute și, anticipativ, pentru cele vor veni (sperăm!), vă mulțumim că existați, insistați și accelerați locomotiva scormonirii trecutului! Totodată, vă dorim ca propriile dorințe să creeze și să devină istorie!

Cu respect, ne înclinăm!